

Když do těch pustin vstoupil člověk, ať to byl kdokoli – neznámo s kolika lidmi - hledal příhodná místa k usídlení. Přehlédl bystrým zrakem hory a doly, pláně a stráně. Tuším, že kolem hory Říp, mezi dvěma řekami, Ohří a Vltavou, založil svá první obydlí. Lidé radostně postavili na zemi bůžky, které s sebou přinesli.

Tehdy starosta Čech, kterého ostatní jako pána provázeli, takto k nim promluvil: „Druhové, kteří jste nejednou se mnou snášeli těžkosti cesty po neschůdných lesích, zastavte se a obětujte oběť příjemnou svým bůžkům. Jejich zázračnou pomocí jste konečně přišli do této vlasti, kdysi osudem vám předurčené. To je ona, to je ona země, kterou jsem vám – jak se pamatuji – častokrát sliboval, země nikomu nepoddaná, zvěře a ptactva plná, sladkým medem a mlékem oplývající, a jak sami pozorujete, podnebím k obývání příjemná. Vody je všude hojně a nad obyčej rybnaté. Zde se vám nebude ničeho nedostávat, protože nikdo vám nebude škodit. Ale když takový, tak krásný a tak velký kraj je ve vašich rukou, rozvažte, jaké by bylo vhodné jméno pro tuto zemi.“

Ti hned, jak z božského vnuknutí, zvolali: „Poněvadž ty, otče, se jmenuješ Čech, kde najdeme lepší nebo vhodnější jméno, než aby i země byla Čechy?“ Tehdy starosta, dojatý touto předpovědí svých druhů, z radosti začal líbat zemi, měl radost, že se má nazývat jeho jménem. Pak vstal, obě dlaně zvedal k nebeským hvězdám a začal mluvit: „Vítej mi, země zaslíbená, tisícerymi tužbami od nás vyhledávaná, kdysi v čase potopy lidu zbavená. Nyní jako na památku lidstva nás zachovej bez pohromy a rozmnožuj naše potomstvo od pokolení do pokolení.“

Kosmova Kronika česká (upraveno)

